

Míg pergett időm...

Ezerfelé szakadva
akartam élni,
nem hagyta Uram,
míg pergett időm
a fáradhatatlan rokkán,
angyal és ördög
jellemét kölcsönözvén
száműztél zabot hegyezni
az ironikusba.

Napok óta

Kétségbeesve figyeled
amint a lét lova erőlködik
alattam, majd fújtatva lerogy.

Hangosan recsegnek
körbe-körülöttünk
a mítoszt tartó oszlopok.

Heroikus pózra váltasz,
elszántan imádkozik
kezedben az ostor.